

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18
111 21 Praha 1

Sp. zn.: **6 Ca 236/2007**

Žalobce: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2

Zastoupen: Mgr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Na Štáhlavce 1105/16
160 00 Praha 6

Žalovaný: **Ministerstvo spravedlnosti ČR**
Vyšehradská 424/16
128 10 Praha 2

Kasační stížnost

**žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne
5. 3. 2009, č. j. 6 Ca 236/2007-52,**
podaná podle ustanovení § 102 *et seq.* soudního řádu správního
(dále jen „**SŘS**“)

Podepsáno elektronicky
Soudní poplatek: 3 000 Kč; k výzvě soudu
Bez příloh

I.

1. Žalobce obdržel rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2009, č. j. 6 Ca 236/2007-52 (dále jen „**napadený rozsudek**“), jímž byla zamítnuta jeho správní žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV.

2. Neboť napadený rozsudek spočívá na vadném právním posouzení věci, žalobci nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

kasační stížnost

ve smyslu ustanovení § 102 *et seq.* SŘS z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) SŘS a navrhnout, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

II.

3. Svou žádostí ze dne 28. 7. 2007 žalobce požádal povinný subjekt, Vrchní soud v Olomouci, na základě zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „**InfZ**“) o zaslání seznamu všech soudců tohoto soudu, kteří byli ke dni 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa (dále jen „**KSC**“). Správní orgány obou stupňů tuto žádost odmítly a jejich posouzení věci potvrdil jako správné v napadeném rozsudku i soud I. stupně.

4. Soud I. stupně v napadeném rozsudku dovedl, že požadovaná informace je citlivým údajem ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, takže ji s odkazem na ustanovení § 8a InfZ nelze žalobci poskytnout. S žalobcovou ústavně-právní argumentací se napadený rozsudek vypořádal tvrzením, že „*žalobcem požadovaná informace se nedotýká profesionální sféry soudců, kdy jejich působení je třeba považovat za působení ve veřejném životě, ale soukromé sféry těchto osob, která nemá přímý vztah k samotnému výkonu funkce soudce*“.

5. Takové právní posouzení věci je nejen zcela nesprávné, ale svědčí o povážlivé míře historické amnesie na straně členů senátu soudu I. stupně, z nichž nejméně dva sami jako soudci před r. 1989 působili a nelze tedy rozumně předpokládat, že by jim skutečný stav věci – jež žalobce pokládá za notorietu – mohl být neznámý.

6. Členství v KSC se nejenže podstatnou měrou dotýkalo působení soudce ve veřejné sféře, ale bylo dokonce jedním z hlavních faktorů, který možnosti tohoto působení podmiňoval, příp. limitoval. Tvrzení, že členství v této organizaci bylo toliko atributem soukromé sféry příslušné osoby, neodpovídá skutečnosti a žalobce je považuje, i při vši zákonem vyžadované úctě k soudu I. stupně, za nehorázné.

III.

7. Jak žalobce vysvětlil v části III své žaloby, právo veřejnosti na relevantní informace o totalitní minulosti soudců vyplývá přímo z těch zásad, které artikuloval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05¹.

8. Bylo by patrně nadbytečné tuto argumentaci znovu *in extenso* opakovat v kasační stížnosti, žalobce se proto omezí na zopakování toho, co ve své žalobě *a margo* členství soudců v KSČ v době těsně před Listopadem uvedl: „Členství v KSČ v r. 1989 nebylo v materiálním smyslu a ve společenském vnímání reality 80. let už ani prima facie vyjádřením politického názoru, nýbrž jednoznačným a – pro soudce, kteří tak učinili, osobně bezesporu velmi výhodným – postojem vyjadřujícím loyaltitu zločinnému a zavrženíhodnému komunistickému režimu a ztotožněním se s jeho hodnotovými východisky, která současná společnost odmítla a odmítá. / Každý ze soudců-komunistů měl před vstupem do KSČ možnost svobodné volby a za tuto volbu nese trvalou a neodjezdnou osobní odpovědnost; demokratický právní stát nesmí tomuto rozhodnutí – právě pro jeho imanentní morální dimenzi – poskytovat v případě veřejných činitelů v takovém výsadním postavení, jakého požívají soudci, ochranu anonymity.“

IV.

9. Toliko pro úplnost je dlužno dodat, že soud I. stupně se nesprávně odmítl vypořádat s argumentací, zda se požadovaná informace vztahuje nebo nevztahuje k působnosti povinného subjektu (s implicitním odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 InfZ). Nelze pominout, že tato argumentace nebyla obsažena v žalobě toliko z důvodu, že jí neargumentuje ani žalobou napadené správní rozhodnutí. Přesto však, s ohledem na to, že soud musí v řízení posoudit důvodnost žádosti o informace a nikoli pouze správnost napadeného správního rozhodnutí (§ 16 odst. 4 InfZ), je zcela na místě a neodporuje ustanovení § 71 odst. 2 SŘS, jestliže se účastníci řízení vyjadřují i k těm aspektům věci, které nebyly předmětem procesního diskursu ve správním řízení.

V.

10. Závěrem své kasační stížnosti pokládá žalobce za potřebné znovu zdůraznit, že požadavek transparentnosti justice i z hlediska totalitního působení soudců je zcela legitimní a je přirozeným vyjádřením zájmu veřejnosti o osobní kvality těch, jimž stát svěřil rozhodování o právech a povinnostech druhých.

11. Stát, v němž působí jako soudci osoby, jejichž oportunistický občanský postoj v době totality nejenže není překážkou výkonu soudcovské funkce, ale je – ať už s odvoláním na jakýkoli skutečný nebo fiktivní důvod – dokonce předmětem utajení, vyvolává dojem, že jeho soudní systém je pouhou imitací toho, čím by být měl a za co se vydává.

12. Je proto dán nikoli nepodstatný ethický rozměr celé věci: každý má právo vědět, jak se zachovali v době nesvobody ti, kteří chtějí být vnímáni jako součást společenské elity; jejich pretence do práv druhých jsou takového druhu, že nelze připustit, aby v těchto pozicích mohly působit osoby, o jejichž minulosti nejsou k dispozici relevantní údaje.

---

1 na <http://www.judikatura.cz> nebo <http://nalus.usoud.cz>

VI.

13. Napadený rozsudek byl zmocněnci žalobce doručen dne 7. 4. 2009, tato kasační stížnost je proto podávána ve lhůtě dvou týdnů ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 SŘS.

VII.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V Praze dne 17. dubna 2009

Tomáš Pecina